

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság

Bf.II.28/2023/7. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2023. évi október hó 27. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt **Terhelt1 és társa** ellen indult büntetőügyben a Szekszárdi Törvényszék 9.B.46/2022/45. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

A vádlottak cselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette kísérletének minősíti, melyet társtettesként követtek el.

Terhelt2 II. r. vádlott büntetését 1 (egy) év szabadságvesztésre és 2 (kettő) év közügyektől eltiltásra súlyosbítja.

A szabadságvesztést börtönben rendeli végrehajtani, melyből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében a Nagykanizsai Járásbíróság 7.B.255/2019/9. számú ítéletével kiszabott 6 (hat) hónap szabadságvesztés végrehajtását elrendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy Terhelt1 I. r. vádlott anyja neve helyesen: anyja neve1

Kötelezi Terhelt1 I. r. vádlottat 21.730 (huszonegyezer-hétszázharminc) forint, Terhelt2 II. r. vádlottat pedig 20.937 (húszezer-kilencszázharminchét) forint másodfokú eljárásban felmerült forint bűnügyi költség megfizetésére az állam részére.

I n d o k o l á s

I.

- [1] A Szekszárdi Törvényszék a 2023. február 21-én kihirdetett 9.B.46/2022/45. számú ítéletében *Terhelt1 I. r. vádlottat* a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettének kísérlete miatt 2 év 8 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben, míg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon határozta meg.
- [2] *Terhelt2 II. r. vádlottat* a Btk. 339. § (1) bekezdésében meghatározott garázdaság vétsége miatt 40 nap elzárásra ítélte, melyet büntetés-végrehajtási intézetben rendelt végrehajtani.
- [3] A fentieken túlmenően rendelkezett a nyomozás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a felmerült bűnügyi költség viseléséről is.
- [4] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az ügyészség mindkét vádlott terhére, a *Terhelt1 I. r. vádlottal* szemben kiszabott szabadságvesztés és mellékbüntetés súlyosbítása, *Terhelt2 II. r. vádlott cselekményének* a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntette kísérleteként történő minősítése és a büntetés súlyosítása, szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása végett jelentett be fellebbezést.
- [5] *Terhelt1 I. r. vádlott és védője* elsősorban felmentés, másodsorban enyhítés végett, míg *Terhelt2 II. r. vádlott és védője* felmentésért élt fellebbezéssel.
- [6] A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában, valamint a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján – az ügyészség fellebbezését fenntartva – *Terhelt1 I. r. vádlott esetében* a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás hosszabb tartamban történő megállapítására; *Terhelt2 II. r. vádlott cselekményének* a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdése szerint minősülő testi sértés büntettének kísérletekénti minősítésére, valamint elzárás helyett szabadságvesztés és közügyektől kiszabására tett indítványt.
- [7] *Terhelt1 I. r. vádlott védője* a nyilvános ülésen jogorvoslati kérelmével megegyező tartalommal szólalt fel. Álláspontja szerint iratellenes az elsőfokú bíróságnak az a ténymegállapítása, mely szerint védenca szúrta meg a sértettet; hiszen tanú2 tanú maga ismerte el a tevékenységirányító központtal telefonon folytatott beszélgetésében, hogy a késsel történő bántalmazást ő követte el. E beszélgetés hitelt érdemlősége nem vonható kétségbe; tanú2 későbbi, *Terhelt1 I. r. vádlott*ra tett terhelő vallomásának célja nyilvánvalóan a saját cselekvőségének elfedése volt. Ezen túlmenően a sértett sérüléseinek keletkezési mechanizmusa sem tisztázott, hiszen bizonyos, hogy a szúrások csak egy jobbkezes személytől származhatnak, *Terhelt1 I. r. vádlott* azonban balkezes. Végezetül pedig iratellenes az a megállapítás is, mely szerint *Terhelt1 I. r. vádlott cselekményét* bosszúállás motiválta

volna, hiszen maga a sértett is megerősítette, hogy közöttük korábban semmiféle ellentét nem merült fel.

- [8] Terhelt2 II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen elsősorban továbbra is védence felmentését kérte, másodsorban azonban – jogorvoslati nyilatkozatát részben megváltoztatva – az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására, míg harmadlagosan az alkalmazott joghátrány enyhítésére is indítványt tett. Megítélése szerint sértett1 sértett vallomását nem lehetett volna a tényállás alapjául elfogadni, hiszen az jelentős ellentmondásokkal terhelt. Ennek egyik eleme, hogy a nyomozás során nem tett említést az őt Terhelt2 II. r. vádlott részéről ért eszközös bántalmazásról. A tárgyaláson ezzel kapcsolatban elhangzottakat pedig semmi sem támasztotta alá, és azt sem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy védence megrúgta volna a sértettet.
- [9] A másodfokú bíróság a fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítéletet a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 590. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül, mely a (2) bekezdés szerint kiterjedt az ítélet megalapozottságára, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására és az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseire, valamint az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására, illetve – a Be. 590. § (7) bekezdése szerint hivatalból – az egyszerűsített felülbírálat körébe tartozó kérdésekre is.
- [10] Ennek során észlelte, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdésének c) pontjában írt okból részben megalapozatlan: kis mértékben ellentétes a lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával.
- [11] E részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében a tényállást az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, valamint a vádlottak másodfokú eljárásban beszerzett erkölcsi bizonyítványai alapján – figyelemmel a Be. 593. § (1) bekezdésének a) pontjára is – az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette:
- [12] Mellőzte Terhelt1 I. r. vádlott esetében az ítélet [6] bekezdésében feltüntetett, a Szekszárdi Járásbíróság 9.Fk.336/2012/53. számú ítéletével kapcsolatos elítélés adatait.
- [13] Az ítélet [7] bekezdésének utolsó mondata helyett megállapította, hogy Terhelt1 I. r. vádlott a szabadságvesztésből 2016. március 4-én, azt teljes egészében kitöltve szabadult.
- [14] Mellőzte Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében az ítélet [13] bekezdésében rögzített, a Szekszárdi Járásbíróság 12. Fk.152/2017/96. számú ítéletével, valamint a [10] bekezdésében feltüntetett, a Szekszárdi Rendőrkapitányság 17801/471-3/2020.szabs. számú szabálysértési határozatával kapcsolatos adatokat.
- [15] Az ítélet [14] bekezdését azzal egészítette ki, hogy a Nagykanizsai Járásbíróság 7.B.255/2019/9. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidőideje 2021. május 3. napján járt volna le.
- [16] Az ítélet [22] bekezdésének második mondatát – mely szerint Terhelt2 II. r. vádlott magatartása kihívóan közösségellenes és erőszakos volt – a tényállásból mellőzte, és a jogi indokolás részének tekintette.

II.

- [17]
- [18] Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás most már mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben felsorolt teljes, illetve részbeni megalapozatlanságot eredményező hibáktól és hiányosságoktól: az tehát hiánytalan, teljeskörűen felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

- [19] Az elsőfokú bíróság nem vétett az eljárása során olyan, a Be. 607. § (1) bekezdésében vagy a Be. 608. § (1) bekezdésében felsorolt ún. abszolút-, illetve a Be. 609. § (1) bekezdésében nevesített kihatással bíró és a másodfokú eljárásban ki nem küszöbölhető ún. relatív eljárási szabálysértést, mely az ügy érdemi felülbírálatának akadályát képezte volna.
- [20] A bizonyítási eljárást a büntetőeljárás törvény rendelkezéseinek megtartásával folytatta le. Ennek során beszerezte, megvizsgálta és a logika szabályainak megfelelően, körütekintően értékelte az ügyben felmerülő bizonyítékokat, ítéletének indokolásában pedig számot adott ténymegállapításairól, így a vádlotti védekezések elvetésének okairól is. Következésképpen indokolási kötelezettségét – mind terjedelmét, mind annak meggyőző erejét tekintve – is teljesítette.
- [21] Bizonyítékokat értékelő tevékenységével a másodfokú bíróság túlnyomórészt egyetértett, annak megismétlését nem tartotta szükségesnek, így – figyelemmel a jogorvoslati kérelmek tartalmára is – mindössze az alábbiak kiemelése volt indokolt.
- [22] A másodfokú bíróság nem osztotta az elsőfokú bíróság Terhelt2 II. r. vádlott nyomozás során tett vallomásainak a bizonyítékok köréből történő kirekesztésére vonatkozó álláspontját.
- [23] Az elsőfokú bíróság hivatkozásával szemben ugyanis a nyomozás irataiból az volt megállapítható, hogy Terhelt2 II. r. vádlottat – a társaival együtt – 2020. szeptember 2-án 21 óra 37 perckor területén, az autóbuszpályaudvar közelében már ittas állapotban vonták rendőri intézkedés alá. A rendelkezésre álló adatok szerint ezt követően a 23 óra 35 perckor történt elfogásukig szeszes italt már nem fogyasztottak, később pedig erre nyilvánvalóan lehetőségük sem lett volna. Terhelt2 II. r. vádlott első gyanúsítottkénti kihallgatására 2020. szeptember 3-án 4 óra 9 perckor került sor. Első igazoltatásuk óta tehát több mint hat és fél óra, de elfogásuktól számolva is több mint négy és fél óra telt el (*nyomozati iratok 517-518., illetve 525. oldalai*). Ezek az adatok mindenben alátámasztják a kihallgatást vezető rendőr, tanú tanúvallomását, mely szerint Terhelt2 II. r. vádlott, csakúgy, mint társai ekkor már kihallgatható állapotban voltak; ennek ellenkezője fel sem merült (*Szekszárdi Törvényszék 9.B.46/2022/34. számú jegyzőkönyvének 3-9. oldalai*).
- [24] Nem volt elfogadható az az indok sem, mely szerint Terhelt2 II. r. vádlott kihallgatására a védő távolléte okán az eljárási szabályok megsértésével került sor. Terhelt2 II. r. vádlottat ugyanis a nyomozó hatóság nem vette őrizetbe, ekként nem állt személyi szabadságot érintő kényszerintézkedés hatálya alatt, csupán a kihallgatása idejére tartózkodott a rendőrkapitányság hivatalos helyiségében. Védő részvételét az eljárásban esetében a gyanúsítás tárgya és a Be. 44. §-ában felsorolt más ok sem tette kötelezővé.
- [25] Nem értett egyet a másodfokú bíróság a Terhelt2 II. r. vádlott folytatólagos kihallgatása során felvett jegyzőkönyv tartalmának a bizonyítékok köréből történő kirekesztésével sem. Az a körülmény, hogy Terhelt2 II. r. vádlott a korábbi jegyzőkönyv tartalmának felolvasása nélkül tartotta fenn az előző gyanúsítottai vallomásában foglaltakat, nem zárja ki e nyilatkozatának törvényességét. Az általa ekkor elmondottakat annak figyelembevételével kell értékelni, hogy korábbi vallomásának felolvasására nem került sor.
- [26] Szükséges azonban hangsúlyozni azt is, hogy – a rendelkezésre álló további bizonyítékok számára és tartalmára figyelemmel – a szóban forgó vallomások esetleges figyelmen kívül hagyásának sem lett volna az ügy elbírálását érdemben befolyásoló hatása.
- [27] A felmentést célzó védői jogorvoslatok lényege, hogy az elsőfokú bíróság megalapozatlan tényállást állapított meg, mert a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a vádlottak büntetőjogi felelőssége kétséget kizáróan nem volt bizonyítható, ezért a felmentésüknek lett volna helye.
- [28] A másodfokú bíróság a védők ezen érvelésével nem értett egyet.

- [29] sértett1 sértett, valamint tanú2 és tanú3 tanúk vallomásai megegyeznek abban, hogy a helyszínen jelen lévő személyek közül kik bántalmazták a sértettet. Bár a bántalmazás módjának leírása nem teljesen egyezik meg, azt kétséget kizáróan meg lehetett állapítani, hogy a sértettet legalább egy ökölütés, legalább egy rúgás, és legalább egy rendbeli eszközös bántalmazás érte Terhelt2 II. r. vádlott részéről. Ez utóbbi nyilvánvalóan a sértett elmondásán alapul, azonban az eljárás során nem merült fel olyan indok, mely a szavahihető sértett vallomásának éppen ezt a részét kérdőjelezte volna meg. Ugyanakkor tanú3 és tanú2 tanúk vallomásai is megerősítik azt, hogy volt ilyen eszköz a helyszínen.
- [30] A sértett szűrt sérüléseit a testéről készült fényképfelvételek mellett az igazságügyi orvosszakértői vélemény is megerősíti, melyek okozásával Terhelt2 II. r. vádlott, továbbá tanú2 és tanú3 tanú egyaránt Terhelt1 I. r. vádlottat terhelte. Ebben a tekintetben pedig közömbös, hogy a sötétségre hivatkozással nem látták a szűrésok pontos végrehajtását, hiszen a szűrő mozdulatok észleléséről mindhárman említést tettek. A szűrésok rendbeliségét, irányultságát és az erő nagyságát pedig az igazságügyi orvosszakértői vélemény aggálytalanul tisztázta.
- [31] sértett1 előadásából az volt megállapítható, hogy Terhelt1 I. r. vádlott közvetlenül az ülő sértett mellett állt, ekként a sérülések okozását nem zárja ki, hogy balkezes. Emellett a sértett felkeresését, megleckéztetését is egyértelműen ő kezdeményezte, és a bántalmazásához használt kés is az övé volt. A pénzügyőrként szolgálatot teljesítő tanúk közül ketten is – a 2. számú tanú és tanú1 – kétséget kizáróan megerősítették, hogy a sértett megszűrésát a telefonba Terhelt1 I. r. vádlott hangoztatta, akit a ruházata, valamint az arcán lévő tetoválások alapján teljes bizonyossággal azonosítottak.
- [32] A fentiek okán a vádlottaknak az elsőfokú bíróság tényállásában rögzített cselekvősege megnyugtatóan tisztázható volt.
- [33] A tényállás helyesbítésére mégis azért került sor, mert annak személyi részében olyan elítélések is feltüntetésre kerültek, melyek a közhiteles nyilvántartásban a másodfokú eljárás idején már nem szerepelnek. A Btk. 97. § (2) bekezdése értelmében ugyanis a büntetőjogi felelősség megállapítására, a kiszabott büntetésre és az alkalmazott intézkedésre vonatkozó adatokat a közhiteles hatósági nyilvántartás a törvényben meghatározott időpontig tartalmazza, ezt követően hátrányos jogkövetkezmény az elítélés miatt már nem állapítható meg a terhelttel szemben. Kivételt ez alól mindössze a – jelen esetben jelentőséggel nem bíró – visszaesés, és az ahhoz fűződő hátrányos jogkövetkezmények képezhetnek (*BH 2019.154., IH 2021.108.*).
- [34] Emellett a vádlottak egyéb előéleti adatai is helyesbítésre szorultak. Elmulasztotta ugyanis feltüntetni az elsőfokú bíróság Terhelt1 I. r. vádlott tekintetében az ítélet [7] bekezdésében azt, hogy a szabadságvesztésből mikor szabadult. Ezzel szemben a szabadságvesztés végrehajtása kezdő időpontjának feltüntetése szükségtelen; annak van csupán jelentősége, hogy mikor hagyta el a büntetés-végrehajtási intézetet, illetve erre feltételes szabadságra bocsátás, vagy a büntetés kitöltése okán került-e sor.
- [35] Terhelt2 II. r. vádlott esetében az ítélet [14] bekezdésében az elsőfokú bíróság nem tüntette fel, hogy a végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje mikor telt volna el. Mindezekkel kapcsolatban a másodfokú bíróság a tényállás személyi részét kiegészítette, illetve helyesbítette.
- [36] Mellőzte továbbá a történeti tényállás [22] bekezdésének 2. mondatát, mely szerint Terhelt2 II. r. vádlott magatartása kihívóan közösségellenes és erőszakos volt. A tartalmilag jogkövetkeztetést tartalmazó megállapításnak a cselekmény jogi minősítése szempontjából – az alábbiakban részletesen kifejtendő okokból – nincs is jelentősége.

- [37] Az elsőfokú bíróság által megállapított és a fentiek szerint kiegészített, illetve helyesbített tényállás a Be. 593. § (3) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

[38] **III.**

- [39] E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlottak büntetőjogi felelősségére.
- [40] Következésképpen a bejelentett fellebbezések megalapozatlanság miatt hatályon kívül helyezést, illetve felmentést célzó részükben nem voltak megalapozottak.
- [41] A bűncselekmény minősítése azonban egyik vádlott esetében sem felel meg a büntető anyagi jogszabályoknak.
- [42] A Btk. 13. § (3) bekezdése értelmében társtettesek azok, akik a szándékos bűncselekmény törvényi tényállását egymás tevékenységéről tudva, közösen valósítják meg.
- [43] Az irányadó tényállás lényege szerint Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott, tanú2, valamint tanú3 a vádbeli nap délutánját és estjét is együtt, egymás társaságában töltötte. Ennek során – italozó, agresszív magatartásukkal – már a bűncselekmény elkövetése előtt is magukra vonták a rendőrség figyelmét, tevékenységükkel azonban a hatósági figyelmeztetés ellenére sem hagytak fel. Terhelt1 I. r. vádlott ekkor kezdeményezte a hajléktalanként élő sértett1 megleckéztatását. Javaslatát Terhelt2 II. r. vádlott is elfogadta, aki a sértettet nem is ismerte. Ebből a célból mentek tehát – tanú2 vezetésével – a sértett1 sértett lakóhelyéül szolgáló sátorhoz; hangsúlyozni szükséges, hogy más racionális célja nyilvánvalóan nem is lehetett az ott, a késő esti órákban történő megjelenésüknek. Az állítása szerint korábbi sérelmét megtorolni kívánó Terhelt1 I. r. vádlott már út közben megmutatta társainak – így Terhelt2 II. r. vádlottnak is – a birtokában lévő és a bűncselekmény elkövetéséhez utóbb eszközül használt összecukható kést.
- [44] A helyszínre érkezve az általa nem is ismert sértett bántalmazását a fejére mért ütésekkel és megrúgásával Terhelt2 II. r. vádlott kezdte meg. Terhelt1 I. r. vádlott céljával tehát nemcsak azonosult, hanem annak megvalósításában tevékenyen, kezdeményezően részt is vállalt. A későbbiek során szemtanúja volt Terhelt1 I. r. vádlott magatartásának, így a fentebb említett késsel leadott hat rendbeli szúrásnak is. Ennek ellenére a helyszínről nem távozott el, társa magatartásától az eszköz használatát követően sem határolódott el, egészen az elfogásukig vele maradt.
- [45] Mindezekből kizárólag az a következtetés vonható le, hogy Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak mindvégig szándékegységben cselekedtek, melynek szükségszerű anyagi jogi következménye büntetőjogi felelősségüknek a legsúlyosabb bűncselekményben és társtettesi alakzatban történő megállapítása.
- [46] Az állandó bírói gyakorlat szerint a társtetesség megállapításához szükséges szándékegységnek nem feltétele a közös elkövetésben való előzetes megállapodás, szóbeli megegyezés. A cselekmény közös végrehajtásában megmutatkozó egyetértés az elkövetés helyszínén, a véghezvitel során is létrejöhét (*BH 2017.284.*). Egységes a bírói gyakorlat abban is, hogy a társtettesi minőség felelőssége alól utóbb csak az az elkövető mentesülhet, aki társa felismerhető szándékos tevékenységétől annak észlelésekor nyomban elhatárolja magát, és az elkövetés helyszínéről nyomban eltávozik (*BH 2019.36.*). A fentebb kifejtettek szerint azonban erről jelen esetben szó sem volt.
- [47] Terhelt1 I. r. vádlott a társainak előzetesen bemutatott késsel – az élet kioltására tehát nyilvánvalóan alkalmas eszközzel – a sötét, mindössze mobiltelefon fényével megvilágított helyszínen, legalább hat alkalommal szúrta meg kis-közepes erővel a sértettet, melyekből két

szúrás a fejét, egy a nyakát, míg három a hátát érte. Az életveszélyt okozó sérülés elmaradása – általa tudatosan már nem befolyásolható módon – mindössze a szerencsés véletlennek volt köszönhető. Ilyen körülmények között Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottnak is számolnia kellett azzal, hogy a nagy számú, célzott szúrás akár életveszélyes sérülést fog előidézni; ebbe azonban mindketten belenyugodtak, tehát eshetőleg szándékkal cselekedtek.

[48] Téves az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja, hogy – miután a kifejezetten Terhelt2 II. r. vádlott általi bántalmazás eredményeként keletkezett, Terhelt1 I. r. vádlott tevékenységétől elkülöníthető testi sérülés bekövetkezése kétséget kizáró bizonyossággal nem volt azonosítható –: Terhelt2 II. r. vádlott cselekménye nem minősíthető a Btk. 164. §-ában meghatározott testi sértés bűncselekményének.

[49] Az ítélezési gyakorlat ezzel szemben több évtizede következetes abban, hogy amennyiben több elkövető testi sértés okozására irányuló szándékkal, közösen bántalmazza a sértettet, – a további feltételek fennállása esetén – valamennyi elkövető társtettesként, a legsúlyosabb eredményért tartozik büntetőjogi felelősséggel (*BH 1981.258.*, *BH 1996.133.*). Közös bántalmazás esetén, amikor tehát valamennyi elkövető tisztában van társai cselekvőségével is, a minősítés szempontjából közömbös, hogy a súlyosabb minősítést megalapozó sérülést melyik elkövető fizikai erő kifejtése idézte elő; az okozott eredményért az elkövetők társtettesként felelnek (*BH 2017.284.*).

[50] Miután a vádlottak szándékegységben bántalmazták a sértettet, és miután Terhelt2 II. r. vádlott szándéka is – a sértett fejének ököllel, majd eszközzel történő megütése, illetve megrúgása – nyilvánvalóan testi sérülés okozására irányult: közömbös, hogy az életveszély előidézésére is alkalmas legsúlyosabb sérülést melyikük okozta; cselekményeik helyes minősítése egységesen a Btk. 13. § (3) bekezdése szerinti társtettesként elkövetett, a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott, és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetnének kísérlete.

[51] A minősítést sérelmező ügyészégi fellebbezés ennyiben megalapozottnak bizonyult.

[52] **IV.**

[53] Terhelt2 II. r. vádlott esetében a bűncselekmény minősítésének megváltoztatására tekintettel módosult a vele szemben alkalmazandó büntetési tételkeret is: a Btk. 164. § (8) bekezdésében meghatározott bűncselekményre a törvény két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés kiszabását rendeli, melynek a Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középértéke öt évi szabadságvesztés.

[54] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket nagyobbbrészt helyesen tárta fel, azonban a bűncselekmény minősítésének megváltozása azok ismételt számbavételét tette indokolttá.

[55] A másodfokú bíróság Terhelt1 I. r. vádlott terhére értékelte az elkövetéskor fennálló, önhibájából eredő ittas állapotát, a társas elkövetésben megnyilvánuló fokozottabb társadalomra veszélyességét, valamint kezdeményező szerepét. Súlyosító körülmény volt visszaesőnek nem minősülő különös bűnismétlő volta, továbbá az, hogy jogellenes tevékenységével a rendőrségi intézkedés után sem hagyott fel, a bűncselekmény elkövetésére ezt követően került sor. Terhére volt értékelendő a késő esti órákban, az alvó sértett sérelmére történő támadás ténye is. Az útonálló és a garázda elkövetési módra, mint súlyosító körülményre utalást ugyanakkor a másodfokú bíróság mellőzte. Enyhítő körülményként értékelte ezzel szemben, hogy két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, illetve a bűncselekmény kísérleti szakban maradását.

- [56] Terhelt2 II. r. vádlott esetében ugyancsak súlyosító körülmény volt az önhibájából eredő ittas állapot, a társas, a rendőri intézkedés ellenére, a késő esti órákban, alvó sértett sérelmére történt elkövetés. Terhére volt értékelendő visszaesőnek nem minősülő bűnismétlő volta, illetve – nyomatékkal – a felfüggesztett szabadságvesztés és büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés. Enyhítő körülményként került ugyanakkor értékelésre fiatal felnőtt volta, a két kiskorú gyermek eltartása, a bűncselekmény kísérleti szakban maradása, illetve az, hogy a súlyosabb minősítést megalapozó sérülést nem ő okozta.
- [57] A másodfokú bíróság büntetés kiszabásánál irányadó fenti körülményekre figyelemmel a Terhelt1 I. r. vádlottal szemben alkalmazott jogkövetkezményeket alkalmasnak, egyúttal azonban szükségesnek is találta a Btk. 79. §-ában megfogalmazott célok eléréséhez. Következésképpen esetében sem a büntetés súlyosbítását, sem pedig annak enyhítését célzó jogorvoslati kérelmek nem voltak megalapozottak.
- [58] Ugyanakkor a Terhelt2 II. r. vádlottal szemben kiszabott büntetést – mindenekelőtt a bűncselekmény súlyosabb minősülése, illetve a felfüggesztett szabadságvesztés tartama alatti elkövetés folytán – indokolatlanul enyhének találta, mely a büntetési célok elérésére sem generál, sem pedig speciálpreventív szempontból nem alkalmas.
- [59] A másodfokú bíróság a nagyszámú és nyomatékos enyhítő körülményre figyelemmel azonban a törvényi minimum, a két évi szabadságvesztés kiszabását is eltúlzottan szigorúnak ítélte, ezért a Btk. 82. § (1) bekezdésében, valamint a (2) bekezdés c) pontjában foglalt rendelkezések alkalmazásával a joghátrányt egy év szabadságvesztésre súlyosította. E büntetés végrehajtásának felfüggesztése a Btk. 86. § (1) bekezdésének c) pontja alapján kizárt.
- [60] A szabadságvesztést a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján börtönben rendelte végrehajtani, melyből a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja értelmében legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.
- [61] A másodfokú bíróság Terhelt2 II. r. vádlottat is méltatlannak találta arra, hogy a közügyekben részt vegyen, ezért azoktól a Btk. 61. § (1) bekezdése alapján eltiltotta. Ennek tartamát a Btk. 62. § (1) bekezdésének keretei között 2 évben állapította meg.
- [62] Terhelt2 II. r. vádlott a bűncselekményt felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el. A Btk. 87. § b) pontja alapján ezért a Nagykanizsai Járásbíróság 7.B.255/2019/9. számú ítéletével kiszabott 6 hónap szabadságvesztés végrehajtását is el kellett rendelni.
- [63] Az ügyészség Terhelt2 II. r. vádlott büntetésének súlyosítását célzó fellebbezése tehát megalapozott volt.
- [64] Az elsőfokú bíróság egyéb – Terhelt1 I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatával, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjával, a bűnjelekkel, illetve a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos – rendelkezései törvényesnek bizonyultak.
- [65] Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy az ítélet rendelkező részében Terhelt1 I. r. vádlott édesanyjának a keresztnéve elírás folytán tévesen került feltüntetésre, mely helyesen *keresztnév1*.
- [66] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy Terhelt1 I. r. vádlott anyja neve helyesen anyja neve1
- [67] A Be. 613. § (1) bekezdése alapján kötelezte Terhelt1 I. r. vádlottat 21.730, míg Terhelt2 II. r. vádlottat 20.937 forint másodfokú eljárásban a kirendelt védőik fellépésével kapcsolatban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

P é c s, 2023. október 27.

Dr. Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró, Dr. Tóth Sándor s.k. bíró

A Szekszárdi Törvényszék 9.B.46/2022/45. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.28/2023/7. számú ítélete folytán – az abban írt változtatásokkal – a 2023. évi október hó 27. napján jogerőre emelkedett.

Dr. Krémer László s.k.
a tanács elnöke